

der ikke har slået til tidligere, i det omfang den havde muligheden, og så bliver det sådan, at det, man ikke gør noget ved, bliver opfattet som, at man har godkendt det. Sådan er det desværre – eller heldigvis, det afhænger af, hvordan man vurderer det, men det er den situation, vi er kommet i, og det er derfor, ministeren er kommet i den klemme. Vi mener altså bare ikke, det er acceptabelt, at vi så siger, at så skærer vi igennem og er ligeglade med, hvad gældende ret er.

Altså ingen bebrejdelse mod ministeren, men for den måde, sagen er grebet an på tidligere. Heller ikke noget med, at vi på noget tidspunkt har følt, at vi var dårligt orienteret i sagens forløb; bare lige i de sidste fjorten dage har vi været uenige.

Vi mener altså, at der er muligheder. En af dem er, at man kan trække tilskuddet til de pågældende skoler tilbage, og jeg erkender gerne, at det er det, ministeren gør.

En anden mulighed er selvfølgelig også at få pengene tilbage. Det har ministeren også gjort, og vi har også sagt, at det var i orden.

En tredje mulighed er at gå den tak videre, som ministeren endnu ikke har gjort, nemlig at trække godkendelsen tilbage. Jeg vil nok sige, at forskellen på, om man mister tilskuddet eller godkendelsen, i praksis nok ikke er så stor.

I det her tilfælde kommer de Tvindskoler, der gerne vil frigøre sig for Tvindsamvirket, i en meget svær position, for hvor skal de få pengene fra? Tænk, hvis de får dem fra Fælleseje, så er de jo endnu ringere stillet, end de har været før, for så har de kun én kilde at få økonomiske midler fra, og dermed er de meget afhængige af den kilde. Det vil så sige, at de reelt er lukket, men ikke formelt.

Vores modstand mod særlovgivning er altså helt principiel, og jeg mener, det er meget vigtigt, at Folketinget en gang imellem gør op med sig selv, hvordan det er, vi lovgiver herinde. Jeg kan forstå, at der er nogle medlemmer af Folketinget, der simpelt hen ikke begriber konsekvenserne af en særlovgivning og heller ikke forstår forskellen mellem positiv særlovgivning og negativ særlovgivning.

Men hvis vi skal have et retssamfund, er det helt afgørende at forstå, hvad det betyder, at man anvender en særlovgivning, der tager retigheder fra folk, og det er heldigvis en undtagelse. De eksempler, man har nævnt med Det Nødvendige Seminarium, holder altså ikke i praksis, og man må også sige, at Justitsministe-

riets fire linjer ikke giver nogen som helst begrundelse for at sige, at Det Nødvendige Seminariums lukning i sin tid kan bruges som sammenligning.

Så er der spørgsmålet om, hvilken retssikkerhed de pågældende har, og det har været diskuteret flere gange. Juristerne er ikke 100 pct. enige, men alle jurister, som jeg i hvert fald har læst, måske nok mindst dem på Slotsholmen, har været inde på, at det ville give nogle klare problemer med retssikkerheden, hvis der var tale om, at man gennemførte det administrativt og man havde mulighed for at bruge domstolene.

Der er en klar risiko for, at den danske stat også kan tabe sager ved Menneskerettighedsdomstolen, og det er selvfølgelig rimeligt, at Danmark taber sager, hvis der er sket brud på menneskerettighederne, men jeg synes ikke, det er en smuk situation for Danmark at komme i.

Med hensyn til selve lovgivningen, som vedrører fremtidige forhold for friskoler og frie kostskoler, har vi sagt, at vi altså først og fremmest mener, at man skal gå efter de skoler, der positivt har overtrådt lovgivningen og reglerne. De skal have en sanktion, der er passende, og jeg mener altså, det er ministerens opgave at finde ud af, hvad passende er.

Det næste i det er, at i det omfang, vi så skønner, at lovgivningen ikke er god nok, giver det os bedre muligheder, og det er derfor, vi synes, det er udmærket, at ministeren fremsatte lovforslag nr. L 218 og nr. L 219.

Det kunne vi så supplere med – og det var det, fru Anne Baastrup var inde på – nogle af de bestemmelser, som findes i lovforslag nr. L 268, kun nogle af dem, for der er bestemmelser i nr. L 268, som vi simpelt hen mener er for vidtgående. Fru Anne Baastrup fremhævede også, at det egentlig ikke var den nuværende undervisningsminister, vi er bekymrede for, men kigger vi på fremtidens mulige undervisningsministre, bliver vi bekymret for, hvad de kan få ud af nogle af de paragraffer, der er i lovforslag nr. L 268.

Nogle af paragrafferne, f.eks. selve bestemmelsen om, hvordan en skole defineres, kunne man få ind i nr. L 218 og nr. L 219, nemlig at skolen i sit virke som selvejende uddannelsesinstitution skal være uafhængig, og at skolens midler alene må komme skolens skole- og undervisningsvirksomhed til gode. Det er en glimrende paragraf, men der er nogle af de efterfølgende, vi for at sige det mildt ikke er så vilde med.